

двамата... И отъ редъ нѣща, които....

Мони погледва часовника си и скача.

Мони. Време е. Обещахъ на провинцията и трѣбва.

Захарина. Ехъ и твоя провинциалистъ. Както хубаво сме си заприказзали.

Мони. А ако ти кажа, че отъ тая среща може да излѣзе една хубава шапка за коледа!

Захарина. (Като го цѣлува). Тогава не те спирамъ... А щомъ има шапка!

Мони. Знамъ, моята женица, знамъ. И за това бързамъ. (Станалъ, той цѣлува рѣка на гостенката, после на жена си и излиза).

ХІІ.

Мълчание.

Захарина. (Сѣда при пияното и почва „Солзейгъ“).

Лена (Слуша унесено, нѣщо натжжена).

Захарина. (Поуморена, остава пияното и погледва Лена) Какво се замисли?

Лена. Гледамъ ви и немога да се научудя.

Захарина. Какво?.... Че не сме изѣли още меда отъ гърнето, както казва Христати?

Лена. Взехъ да вѣрвамъ, че за нѣкои щастливци, гърнето е пълно само съ медъ.

Захарина. (Като плѣсва рѣце). Ахъ, дано е тъй?!

Лена. Тъй ще е.... И тукъ сѣдбата е мѣстима.